

Kapitel 8

BENÆVNELSER

Indhold:

- 1 Paradis
- 2 Hvad skal vi med substantiver?
- 3 Adjektiver/tillægsord
- 4 Pronominer/stedord
- 5 Den lille pige med svovlstikkerne
- 6 Artikler/kendeord
- 7 Ordgrupper
- 8 En heks – heksen – den heks!
- 9 Opsamling

* * *

1 Paradis

Da Adam var kommet sig over overraskelsen over at vågne op i Paradis, måtte han have noget at lave. Han gav sig til at give dyr og planter navne.

Lam, Løve, Giraf og mange andre dyr, og *Livstræ, Kundskabstræ, Kirsebærtræ, Rose* og mange andre planter. Og da han fik en partner, måtte han også have benævnelser til hende og sig selv: *Eva* og *Adam*.

Lam, Rose, Adam, osv, var deres egne navne ('egennavne'), for der var jo kun én af hver. De var enkelt-individer, uanset om de var dyr, planter eller mennesker.

Men så blev de smidt ud af Paradis. En ulykkelig hændelse, som dog nok var uundgåelig i det lange løb. Udenfor var der mange af hver, og så blev det efterhånden rimeligt at skelne mellem én *hund* og *hunde* i flok, og mellem ét *æble* og så mange *æbler* at man kunne blive mæt.

Derfor blev der brug for at bøje navneordene (**substantiverne**) i ental (**singularis**) og flertal (**pluralis**). Vi gør det ikke helt konsekvent, fx er *lam* og *får* uden pluralis-endelse. Alligevel kan vi godt have flere af dem.

Opgave 1: Hvilke måder har vi til at danne pluralis af singularis på på dansk? Fx *mand, kvinde, pige, dreng, år, måned, dag, film, gås, ord*.

Samtidig blev der brug for at skelne mellem forskellige slags 'navne': egennavne (**proprier**) og almindelige navneord (**substantiver**). Proprier var der ikke så mange af uden for Paradis, i hvert fald ikke til at begynde med, for der var jo kun to individer, nemlig *Adam* og *Eva*. De fik et par børn, som så måtte have hver sit proprium: *Kain* og *Abel*.

De besværlige gloser

Singularis (fra latin) kender vi fra engelsk *single*, nu også som dansk fremmedord.

Pluralis er afledt af latin *plur-*, dvs det er det samme som *fler-*, efter reglen om at indo-europæisk *p* bliver til *f* på germansk.

Proprium (fra latin) betyder 'egen' (men også 'ren', jf *proper*).

Substantiv (fra latin) kender vi fra fremmedordet *substans* – substantiver betegner oprindeligt noget der har substans. Men de bruges også om begreber, fx *had, kærlighed*.

Substantiver kendes bedst på at de kan bøjes i ubestemt–bestemt form, fx *lam–lammet, løve–løven*, osv. Det kan egennavne ikke – *Middelhavet* ser godt nok ud til at være bestemt; til gengæld kan det ikke være ubestemt: Hvor er der *et middelhav*??

Opgave 2: Find i nogle tekster eksempler på proprier. Hvordan kender man dem nemmest? Og hvordan kan vi forsvare at kalde udtryk som *Det Indiske Hav* og *Den Sociale Højskole* for proprier?

* * *

2 Hvad skal vi med substantiver?

Dem er der flest af. For vi mennesker vil gerne vide hvad det er for en slags 'substans' (ting og personer) vi er omgivet af. "Hvad er det?" spørger det lille barn. "Det er en bold," siger far eller mor. Så er det på plads: det der er rundt og triller, er en bold.

Derfor kan vi ikke undvære substantiver. Eller kan vi?

En mærkelig historie

Der var engang en lille én med noget rødt foroven, som blev kaldt 'den lille med det røde foroven'.

Hun skulle ud og besøge den der havde født den der havde født hende. Og hun skulle have noget sødt og spiseligt og noget sødt og drikkeligt med, i noget flettet som hun kunne bære det i.

For at komme derhen hvor den der havde født den der havde født hende, boede, skulle hun igennem en hel masse hårde opretstående med grønt på.

Og hende der havde født hende, sagde at hun skulle passe på, og kun gå der hvor andre havde gået, og ikke ind mellem de mange hårde opretstående med grønt på, for dér boede der også en grå én der kunne finde på at bide.

Opgave 3: Genkender du historien? Hvad er det for en slags ord der mangler? Indsæt dem i stedet for de mere besværlige udtryk.

Fidusen ved substantiver er at de klassificerer vores omverden. De er ikke alene benævnelser, men også beskrivelser. Der er jo ikke stor forskel på *noget sødt og spiseligt* og så *kager*. Men ordet *kager* er noget nemmere. Og *mormor* eller *bedstemor* er nemmere end *den der havde født den der havde født hende*.

Ved hjælp af substantiverne orienterer vi os i verden – og i teksten.

* * *

3 Adjektiver/tillægsord

Men substantiver er ikke altid nok til at beskrive. Vi kan sige *en ulv* i stedet for *en grå én der kunne finde på at bide*. Men vi har ikke noget substantiv for *en sulten ulv*, modsat *en mæt ulv*. Det var Adam ikke lige opmærksom på i Paradis, men det blev han nok senere.

I hvert fald har vi brug for at 'lægge noget til' substantiverne, nemlig tillægsord (adjektiver), fx *sulten*, *farlig*, *mæt*, *flink*, *doven*, *flittig*.

Vi kan 'lægge adjektiver til' på to måder:

1 *Den dreng er fræk.*

2 *Den frække dreng blæser på alting.*

I eksempel 1 bruges *fræk* som omsagnsled (subjekts-prædikatív): det hævdes at drengen er fræk. *Fræk* er brugt **prædikatív**.

I eksempel 2 er *fræk* indbygget i benævnelsen *den frække dreng*. Det hævdes ikke, men er forudsat, ved at det er vedføjjet substantivet *dreng*. *Frække* er brugt **attributív**.

Vi har altså her det samme ord med to forskellige funktioner.

De besværlige gloser

Ad-jek-tiv betyder 'tilkastet, tillagt'. Det er det samme *-jek-* som vi har i *injektion* ('indsprøjtning'), *projekt* ('fremkast, forslag'). Det kommer af latin *jacere* ('kaste').

Præ-dik-ativ betyder 'omsagt, omsagn'. Det er det samme *-dik-* som vi har i *diktat* ('sagt') og *prædiken* ('forkyndelse'). Det kommer af latin *dicere* ('sige').

At-tribu-tiv betyder 'tildelt, vedføjjet'. Det er det samme *-tribu-* som vi har i *distribuere* ('uddele') og *attribut* ('egenskab'). Det kommer af latin *tribuere* ('(til)dele').

* * *

4 Pronominer/stedord

Substantiver og adjektiver bruges altså både til at benævne og beskrive. Når vi siger *den sultne ulv*, har vi nævnt den, men vi har også beskrevet den.

Men der er ord der kun nævner, nemlig **pronominer** (stedord). De hyppigste af dem er simpelthen praktiske, for det er nemmere at sige *den* end *den sultne ulv*. Vi kan slet ikke undvære dem.

Det kan vi vise ved hjælp af en skør tekst mere:

Pigen tog pigens hue på og gik gennem skoven, fordi pigen skulle besøge pigens bedstefar. Pigens bedstefar boede i bedstefarens gamle hus. Huset lå på den anden side af skoven.

Ulven sneg ulven af sted bag pigen, fordi ulven gerne ville have fat i pigen.

Opgave 4: Indsæt i denne tekst pronominerne *sin, hun, sin, han, sit, det, sig, den, hende*, hvor de passer, så teksten bliver mindre klodset. Prøv at indsætte pronominer for alle benævnelser, og se hvad der sker.

De pronominer vi her har brugt, er dels de personlige (*han, hun, den, det*), og dels de refleksive (tilbagevisende: *sig, sin, sit*). De er alle sammen i 3.person. 1.persons pronominer hedder *jeg, mig, min*, og 2.persons pronominer hedder *du, dig, din*.

Der er en del andre typer pronominer. De dukker op senere. De er også omtalt i kapitel 7 om bøjning og ordklasser.

Pronominer kan træde i stedet for en hel gruppe af ord, fx *den lille pige med svovlstikkerne – hun*.

* * *

5 Den lille pige med svovlstikkerne

Nej, den historie vil jeg ikke fortælle (den er så sørgelig). Titlen er nok i sig selv.

Titlen er en benævnelse og en beskrivelse – som titler og overskrifter oftest er – ikke en sætning. På den anden side er den mere end et enkelt ord – en hel gruppe af ord med et substantiv i midten.

Sådan en gruppe kaldes en **nominal-gruppe**.

Vi kunne også kalde den 'en benævnelse der består af en gruppe af ord' – her ser man tydeligt hvorfor vi danner nye ord – 'nominalgruppe' er både kortere og nemmere.

Vi kunne selvfølgelig også have kaldt den en 'benævnelsesgruppe'. Men latin er ligesom mere videnskabeligt – og så er *nominal* også det ord der bruges mest, både på dansk og på andre sprog (af latin *nomen*, der betyder 'navn' eller 'benævnelse'). Endelsen *-al* (latin *-alis*, jf *pluralis*) er den samme som i *nation-al, hormon-al*, og mange flere.

En nominalgruppe består af et substantiv (fx *pige*) som **kerneled**, nogle **forled** (fx *den lille*) og et **efterled** (fx *med svovlstikkerne*).

De fleste af leddene er med til at beskrive: Vi får at vide at historien handler om en *pige*, at hun er *lille*, og at hun har nogle *svovlstikker*.

Ordet *den* er anderledes – det beskriver ikke, men bruges til at gøre nominalgruppen bestemt, og det kaldes et kendeord, eller en **artikel**. Det skal vi straks komme tilbage til nedenfor.

<u>Forled</u>	<u>Kerneled</u>	<u>Efterled</u>
<i>den lille</i>	<i>pige</i>	<i>med svovlstikkerne</i>
<i>de to små</i>	<i>dreng</i>	<i>i korte bukser</i>
	<i>ham</i>	<i>ved tavlen</i>
	<i>Ane</i>	<i>i kæret</i>
<i>tre ulydige</i>	<i>elever</i>	<i>som snakker i timen</i>
	<i>spionen</i>	<i>der kom ind fra kulden</i>
	<i>den</i>	<i>der sover</i>

Opgave 5: Hvad er det for en slags ord der står i forleddet og kerneleddet?

Forled, kerneled og efterled er **funktioner**, og som det ses, kan vi have forskellige **former** med samme funktion.

De udtryksformer der har funktion som forled, er typisk artikler, talord og adjektiver (som i *de to små drenge*). Og de står i en bestemt orden.

De udtryksformer der fungerer som efterled, er typisk enten **præpositions-udtryk**, dvs nominalgrupper med en præposition (et forholdsord) foran, fx *i korte bukser*, *ved tavlen*; eller **relativ-sætninger**, dvs sætninger der begynder med relativ-pronomen (henførende stedord), fx *som snakker i timen*, *der sover*.

Her er altså en type pronominer mere: de **relative**. De mest almindelige på dansk er *som* og *der*. Undertiden møder man også relative pronominer der ligner de spørgende (**interrogative**) pronominer (*hvilket* vi dog ikke vil komme nærmere ind på her).

På andre sprog (som engelsk, fransk og latin) er det det almindelige at interrogativer bruges som relative pronominer, fx på engelsk *The Spy who came in from the cold*.

Mange benævnelser består kun af en kerne (som *Middelhavet*, *Rødhætte*, *Fyrtøjet*, *folk*, *klæder*), men vi kan altid føje flere led til (som i *Den lille Rødhætte*, *folk i Kardemomme By*).

Efternavne er en slags efterled. Der er jo ikke langt fra *Ane i Kæret* til *Ane Kær*. Fra *Jens fra Højgården* til *Jens Højgård*.

Ellers brugte man oftest fadersnavn som efterled, fx *Jens Ibs-søn* (*Ibsen*). Fadersnavne blev fastfrosset i midten af 1800-tallet, efter det i 1828 blev bestemt ved kongelig anordning at alle skulle have et familienavn. Så forsvandt navne som *Sofie Jensdatter* – hun kom til at hedde *Jenssøn* (!) eller altså *Jensen*. Og det var så efterhånden uanset fadersnavn.

Adelige efternavne (påbudt allerede i 1526) tog man som regel fra deres våbenskjold, fx *Gyldenstjerne*, *Rosenkranz*, *Marsvin*.

* * *

6 Artikler/kendeord

Forrest i nominalgruppen finder vi artiklerne (hvis vi har brug for dem, se afsnit 8 nedenfor).

De har samme opgave som den 'efterhængte' bestemthed, altså *løven – den (gamle) løve*, *fyrtøjet – det (magiske) fyrtøj*. Både artikel og efterhængt bestemthed signalerer bekendthed – det er derfor vi på dansk kalder dem kendeord (*artikel* kommer af latin *artikulus* og betyder 'lille led').

Forskellen ligger i om der er et adjektiv (som *gamle* eller *magiske*) eller ej. Hvis der er, rykker bestemtheden fra bøjningsendelsen på kerneleddet hen forrest i gruppen og bliver en selvstændig artikel (fx *den*, *det*).

Det lyder besværligt, men hvis du har dansk som modersmål, tænker du nok ikke over det. For en udlænding er det værre, for det er næsten kun de nordiske sprog der har den signalering af bestemthed.

Gorm den Gamle – den gamle Gorm?

Hvor har vi så det fra? Jo, for tusind år siden var det almindeligt at det vi har kaldt forled, stod bagefter kerneleddet.

Vi har mindelser om det i visse udtryk, som *Gorm den Gamle*, *Margrethe den Anden*, *Peter den Store*, *Orm hin Lange*. Og for resten også i *en tid lang*.

Det der er sket i mellemtiden, er dels at artiklen (som mest almindeligt var *hin*) er smeltet sammen med substantivet hvis der ikke var et adjektiv, altså *orm hin* > *ormen*; og dels at ordstillingen er ændret, altså *orm hin lange* > *hin lange orm*, hvis der var et adjektiv.

I vikingernes sprog var der for resten hverken artikler eller bestemthedsbøjning. Og deri lignede nordisk de fleste indo-europæiske sprog. Latin har ingen artikler, og de senere romanske sprog (som fx fransk) har tilføjet dem. Russisk har stadig ingen.

For en ordens skyld må vi nok hellere vise hvilke artikler vi bruger på dansk. De er forskellige alt efter om det substantiv de knytter sig til, er singularis (ental) eller pluralis (flertal). Og om det er fælleskøn eller intetkøn:

		fælleskøn	intetkøn
singularis	ubestemt	<i>en</i>	<i>et</i>
	bestemt	<i>den</i>	<i>det</i>
pluralis	ubestemt		
	bestemt	<i>de</i>	

Det er slet ikke hele historien. Faktisk er der andre ord der kan stå på samme plads (forrest i nominalgruppen), og som også kan gøre gruppen bestemt, fx er *min cykel* lige så bestemt som *den cykel* eller *cyklen*. Og *noget vand* er den ubestemte form af *vandet*, ligesom *nogle elever* er pluralis ubestemt form af *eleverne*.

Se også kapitel 7 om bøjning og ordklasser.

* * *

7 Ordgrupper

Benævnelser er som sagt ofte grupper af ord: nominalgrupper. Og de er meget fleksible – vi kan ofte ændre deres form uden at ændre indholdet væsentligt. Fx ved at bytte om på forled og efterled:

<u>Forled</u>	<u>Kerneled</u>	<u>Efterled</u>
	<i>spionen</i>	<i>der kom ind fra kulden</i>
<i>den fra kulden indkomne</i>	<i>spion</i>	
<i>en</i>	<i>løve</i>	<i>der sover</i>
<i>en sovende</i>	<i>løve</i>	
<i>en</i>	<i>udflugt</i>	<i>om natten</i>
<i>en natlig</i>	<i>udflugt</i>	

<i>en</i>	<i>stue</i>	<i>indrettet med smag</i>
<i>en smagfuld</i>	<i>stue</i>	

– men forleddet kan virke mere klodset, jf kancelli-stil: *den af Dem indsendte ansøgning...*

Ved nærmere eftertanke viser det sig at også **sammensætninger** er en slags nominalgrupper:

et problem der er enormt – et kæmpeproblem (et kæmpe problem?)
en spand til vand – en vandspand
en klasse i et gymnasium – en gymnasieklasse

Nominalgruppen er imidlertid ikke den eneste type gruppe vi har. Vi kan også danne grupper hvor vi har et **adjektiv som kerneled**:

<u>Forled</u>	<u>Kerneled</u>	<u>Efterled</u>
<i>meget</i>	<i>besværligt</i>	
<i>mere</i>	<i>besværligt</i>	<i>end ellers</i>
	<i>sjovere</i>	<i>end man skulle tro</i>
<i>så</i>	<i>fuld</i>	<i>som en allike</i>
<i>ligeså</i>	<i>sjovt</i>	<i>som det plejer at være</i>

Sådanne grupper kaldes **A-grupper** – de kan også forekomme med et mådes-adverbium som kerneled, men med samme typer forled og efterled, fx

<i>(synger)</i>	<i>så</i>	<i>smukt</i>	<i>som en lærke</i>
<i>(arbejder)</i>	<i>mere</i>	<i>omhyggeligt</i>	<i>end sædvanligt</i>
<i>(sidder)</i>		<i>sløvere</i>	<i>end de plejer</i>
<i>(smilte)</i>	<i>så</i>	<i>sødt</i>	<i>at mit hjerte smeltede</i>

Fællestrækket for begge typer grupper er at forled og efterled 'afhænger' af kerneleddet. Man kalder dem også **dependenter** (af latin *dependere* – *afhænge* er et oversættelseslån, via tysk *abhängen*).

Det er kerneleddet der bestemmer deres mulige former, og kerneleddet kan i reglen alene udfylde den funktion som hele gruppen udfylder (prøv selv).

Opgave 6: Find grupperne i følgende eksempler. Bestem hvad det er for typer af grupper, og hvad der er kerneled og forled/efterled.

*De tusind små blomster blomstrede
så ihærdigt som de var betalt for det.
De var en fryd for øjet.
Men så skulle det vildtvoksende græs slås
af gartneren der ikke holdt af blomster.
Det var så sørgeligt at jeg måtte græde.*

NB Når man bruger substantivet alene i stedet for hele gruppen, skal man som regel hæfte bestemtheden på som endelse (-en, -et), eller ubestemthed foran som artikel (en, et).

Ud over nominalgrupper og A-grupper kan man også møde **pronominal-grupper**, som *vi andre*, *vi fra Krageøen*, *ham med cyklen*, *noget at lave* (kerneleddet er understreget).

Når vi har en præposition foran en benævnelse (et **præpositions-udtryk**) er det jo egentlig også en slags gruppe, med præpositionen som kerneled, jf *Han tog hatten på* (eller *på hovedet*), *han stod af* (eller *af bussen*), *der kom flere til* (eller *til stedet*), *Vil du med?* (eller *med mig*).

Desuden er der **verbalgrupper** (grupper af udsagnsord), som *kunne være blevet dræbt*. De består af hjælpeverber og et afsluttende hovedverbum. Dem kommer vi tilbage til i kapitel 10 om ledstilling.

Endelig er der en særlig gruppering der er sideordnet, som *Store Klaus og Lille Klaus* eller *Gartneren og Herskabet*. Ved **sideordning** er der ikke tale om dependens ('afhængighed'). De sideordnede led er uafhængige af hinanden og kan hver især udfylde den funktion som helheden har. Historien kunne fx ligeså godt have heddet *Lille Klaus* – det er trods alt mest ham det handler om.

* * *

8 En heks – heksen – den heks!

Hvad skal vi med bestemtheds-bøjningen og kendeordene? Substantiver skal altid være enten bestemt eller ubestemt, både i singularis og i pluralis. Og vi kan ikke undgå at tage stilling til om det skal være *en sulten løve* eller *den sultne løve*.

Selv fremmedord der kan komme til at se lidt mærkelige ud, bøjes:

Jeg har stillet drinksene på bordet.

Bestemthed må altså være vigtigt for os.

Der var engang kongen og dronningen. De boede på slottet med den store have omkring. En konge ønskede sig den mandlige arving, men en dronning fødte den lille prinsesse. Hun voksede op, elsket af en dronning og foragtet af en konge.

I en nærhed af et slot boede heksen. Den dag da en prinsesse legede i en have, kom en heks hen til hende. En prinsesse forsøgte at løbe væk, men en heks greb fat i hende.

Opgave 7: Hvad er der galt med den tekst, og hvordan skulle den lyde hvis den ikke var gal?

Hvad er det der afgør om vi vælger bestemt eller ubestemt form? Hvorfor kan vi vælge bestemt form i følgende:

Der var sket en ulykke. Først kom politiet, så kom ambulancen og kørte den tilskadekomne til hospitalet.

Hvad bruger engelsk som bestemt form?

Fidusen ved bestemthedsbøjningen er at den signalerer bestemthed (!).

Når vi bruger en bestemt form, fortæller vi vores tilhører at det drejer sig om benævnelse af en bestemt person eller ting, som allerede er bestemt eller bekendt, enten fra den foregående tekst eller fra situationen.

Det er derfor teksten om kongen og dronningen og prinsessen og heksen er mærkelig. Man kan ikke begynde et eventyr med at lade som om tilhørerne allerede kender de personer eventyret handler om. Og man kan ikke gå videre og lade som de ikke kender dem.

Det er derfor vi siger *Der kommer en ambulance*, hvis vi er uforberedte på det. Men vi siger *Nu kommer ambulancen*, hvis vi sidder og trøster en tilskadekommen (og ikke fx *Nu kommer bussen...*).

Og så er det jo egentlig underligt at et eventyr begynder med en titel der er i bestemt form, som *Prinsessen på ærten* eller *Fyrtøjet*.

En mulig forklaring kan være at fortællinger i gamle dage blev fortalt igen og igen i de mørke vinteraftner. "Vi vil høre den om prinsessen med de tolv brødre!" sagde tilhørerne. Altså den vi bedst kan lide for tiden.

Den skik har moderne historiefortælling så overtaget, som fx *Spionen der kom ind fra kulden*. Det kunne se ud som snyd, men det er altså bare en gammel vane.

Opgave 8: Find bestemte og ubestemte nominalgrupper og substantiver i følgende tekst, og find ud af hvorfor de er bestemte /ubestemte. Find også nogle pronominer, og diskuter hvorfor de er praktiske (prøv at indsætte hele nominalgrupper i stedet).

Det forgiftede vand

Der var engang en mand der fik en åbenbaring. En gud fortalte ham at på en bestemt dag ville alt vand i brønde og kilder blive forgiftet, således at alle der drak af det, ville blive tossede.

Manden skyndte sig derfor at samle sig et forråd af vand i en hule i bjerget. Da dagen kom og alt vand blev forgiftet, holdt han op med at drikke det. I stedet gik han hver dag op i hulen og drak det rene vand.

Alle andre blev tossede. Manden forsøgte at tale dem til fornuft, men de så skævt til ham fordi han var anderledes. Han mistede sine venner, hans naboer undgik ham, og han blev meget ensom.

Til sidst kunne han ikke holde det ud, og han drak af det forgiftede vand og blev som alle andre. Han fik sine venner tilbage, og han kunne atter leve normalt blandt sine naboer. [Fortælling fra Østen]

* * *

9 Opsamling

Vi bruger **substantiver** til at klassificere vores omverden – de benævner og beskriver. Og til dem har vi brug for at vide om der er flere (**pluralis**) eller kun én (**singularis**).

Men vi kan ikke have et substantiv til alt hvad vi møder, derfor har vi også brug for **adjektiver**, som beskriver lidt nærmere. Og for **nominalgrupper** med både forled og efterled (som kaldes **dependenter** til kerneledet).

Ud over nominalgrupperne har vi også **A-grupper**, med nogle anderledes forled/efterled, og med adjektiver eller mådes-adverbier som kerneled.

Men det mest besynderlige er måske **bestemthed** – det kan vi kun forstå når vi ikke alene tænker på det vi taler om, men også på den vi taler til. Den bestemte form er et signal til tilhøreren: 'denne her kender du'.

Til gengæld er **de personlige pronominer** ikke så vanskelige at forstå. Det er praktisk at vi ikke behøver at sige *Spionen der kom ind fra kulden* hver gang vi henviser til *ham*. Og *jeg* i stedet for at skulle præsentere os ustandselig, eller sige *den person der taler...*

Alle de udtryk vi har set, er **former** (ordformer eller ordgrupper). Men det vigtige er naturligvis hvordan vi bruger formerne, dvs hvilken **funktion** de har. Benævnelse er i sig selv en funktion (der kan både nævne og beskrive). Men som vi skal se i næste kapitel, kan benævnelser have forskellige funktioner i sætningen.